



Lỗi dịch giả : Vài ngày gần đây, truy cập thông tin lỗi cập và chi u nh ng cu n phim tài liệu nh m t ng n m c T ng Th ng Nixon, m t vĩ nhân c a Hoa K và th g i. Dù không cùng máu mủ, nh ng lòng tôi c m th y b i h i xúc đ ng, vì tôi luôn ái m và kính ph c Ông, m t quán quân ch ng c ng s n.

C T ng Th ng Richard Milhous Nixon ra đ i năm 1913 và an g c ngàn thu n i căn nhà th i hàn vi t i Yorba Linda, California vào ngày 22 tháng 4 năm 1994, h ng th 81 tu i. Bây g i thì nh ng vòng hoa tang đã tàn, nh ng đ u vẫn t c th ng đã đ t, nh ng l i chúc t ng vinh danh đã h t. C T ng Th ng Nixon mang theo ông v bên kia th g i t c nh ng vinh nh c c a cu c đ i, nh ng l i khen chê, th ng ghét c a nhân lo i. Cu c đ i ông v i Watergate, v i ch i tranh Vi t Nam, v i H p Đ nh Ba Lê, v i Trung C ng, v i Liên Sô v.v, t c đã đi vào l ch s .

Vào ngày 30 tháng 12 năm 1992, c T ng Th ng Nixon tuyên b : “Không bang giao v i c ng s n Vi t Nam không nh ng t i khi Hà N i cung c p đ y đ tin t c ng i M m t tích, mà còn cho đ n khi h ph i ng ng t c kh c m i s đàn áp dã man nh ng ng i t ng ch i n đ u sát cánh v i quân đ i Hoa K trong cu c ch i n v a qua, và cho t i khi B c Vi t ph i th c thi đ ng đ n các đ u kho n trong H p Đ nh Ba Lê. Nó s tr thành m t s s nh c ngo i giao n u t n t i bình th ng hóa v i c ng s n Vi t Nam trong lúc này.”

2009, đúng ngày giỗ th 15, ngày này, tôi xin dịch bài “Hoa Kỳ có bổn phận kiên quyết tâm ph ị cộng r ị n v ị Hà N ị” do cố Tổng Thống Nixon viết vào năm 1992 v ị quan đ ị m ch ị ng c ị ng tr ị t đ ị.

Bài viết này của cố Tổng Thống Nixon là cái tát n ị y ị a vào mặt nh ị ng nhà “tranh đ ị u đ ị m”, nh ị ng con “kên kên chính tr ị” đ ị i qu ị c n ị đ ị c các “ngài” Lãnh s ị M ị, Đ ị i s ị M ị o b ị nên ch ị b ị t cú đ ị u b ị ng b ị và tuân ph ị c theo ị nh quan th ị y, nên đ ị “h ị h ị” lên t ị ng ị ng h ị chính sách gi ị i đ ị a c ị m v ị n và bang giao v ị i c ị ng s ị n V ị t Nam c ị a c ị u t ị ng th ị ng ph ị n ch ị n và khuynh ị Bill Clinton, là gáo n ị c ị nh đ ị t th ị ng vào mặt nh ị ng tên đ ị n gió tr ị c ị, c ị h ị i ch ị nghĩa đ ị i h ị i ngo ị i, và là mặt b ị n ị c b ị t phun vào mặt tên hèn đ ị ng râu k ị m Nguy ị n Cao K ị và đ ị p đoàn V ị t gian vô liêm s ị.

**Hoa Kỳ có bổn phận kiên quyết tâm ph ị cộng r ị n v ị Hà N ị
(America Has A Moral Duty To Play Hardball With Hanoi)**

Richard M. Nixon viết



Ngô Khả chuyển dịch

Số cơ sở của Hoa Kỳ: Chúng ta sẽ bắt đầu từ những khí đồn bậy bạ trong việc thúc đẩy chế độ bạo tàn của cách mạng chúng ta đi bang giao và giao thông với chúng trong lúc này.

Vào lúc chuyển nghĩa công sự trên đất đai của chúng ta cùng với cộng đồng Quốc Ma Quốc (Sô Viết) thì Tây Phương đang tiến tới các chính sách giúp công sự của chúng ta còn tiến tới Việt Nam. Đây là một điểm tiến vô cùng tiến bộ. Bình thường hóa quan hệ và bắt đầu những công việc của Tây Phương đối với công sự của Hà Nội tức là công việc khí cho một chế độ mà chế độ đó đang đi xâm lược nước ngoài và đàn áp dã man trong nước.

Một vài quan sát viên lập luận rằng sự thay đổi những ngoại giao sẽ thúc đẩy các cách kinh tế và chính trị. Những người khác thì ích kỷ hơn phiến rằng Hoa Kỳ sẽ bắt đầu một cuộc hồi sinh, đưa tay vào tay Nhật Bản và Âu Châu nếu chúng ta chấp nhận một vị trí mới quan trọng. Các lập luận này không những đã không hữu lý về chính trị mà còn sai trong vấn đề đạo đức nữa.

Các nước Tây Phương và đặc biệt là Hoa Kỳ vẫn thường áp dụng biện pháp rút lui sự thay đổi những ngoại giao như là một phương cách lên án các chế độ xâm lược áp bức, trừ trừ những hợp chính sách này làm thiệt hại đến quyền lợi chính trị của Tây Phương.

Trong trường hợp Việt Nam thì Hoa Kỳ và nhân dân Việt Nam chấp nhận một lợi ích gì nếu bạn cho bạn tiến bộ quốc tế Hà Nội cái vẻ bề ngoài hợp pháp. Thế rồi khi không bắt mà công sự của chúng ta áp đặt lên nhân dân miền Nam Việt Nam sau ngày bạn chúng xâm lăng bằng vũ lực vào năm 1975 để coi là tàn bạo như thể là chính.

Hơn một triệu người miền Nam Việt Nam bị giam cầm trong các ngục tù kinh hoàng hoặc bị đầy đi các trại lao động nơi rừng thiêng nước độc, khi họ bị đem so sánh thì họ thấy ngục tù Gulag của Sô Viết vẫn đẹp hơn là đi vào lò lửa khách sạn tiêu chuẩn quốc tế 5 sao. Thêm vào đó, có khoảng sáu trăm ngàn thuyền nhân đã chết mất xác trên biển Nam Hải khi thuyền bị sóng cai trị dã man của bạo quyền công sự của Việt Nam.

Ngay cả lúc này, các giới chức công sự của Việt Nam vẫn công khai nhìn nhận rằng họ không hề có ý định cải thiện hệ thống chính trị.

Sau những phong trào cách mạng nổi lên chống đối cộng sản tại Đông Âu năm 1989, Hà Nội đã phát động mặt trận dân chủ đàn áp rồi lại các thành phần đối lập chính trị. Những người tình nguyện phục vụ trong chính quyền miền Nam Việt Nam, luôn có con cháu của họ cũng đều bị đối xử một cách tàn nhẫn và bất công. Họ tự gọi là con đường tự nguyện và là con đường mặt trận: hàng ngàn người sẵn sàng liều chết đi và không ai mua trên lộ. Ngay cả sau khi cộng sản Việt Nam rút khỏi Cam Bốt, chính sách đối ngoại xâm lược của họ vẫn không thay đổi. Họ vẫn đi đầu khi chính phủ bù nhìn Lào mà có đó vũ khí vi trùng và hóa học đã được xếp hàng để tiêu diệt kháng chiến Miền Nam.

Cộng sản Việt Nam vẫn còn giữ một lực lượng quân đội lớn vào hàng top 5 thế giới và chi động hơn 15% tổng sản lượng quốc gia để duy trì lực lượng quân đội này, lớn gấp 3 lần quân đội các nước Tây Phương, mặc dù lợi tức được người hàng năm chỉ có 130 Mỹ kim và là một trong năm xã có lợi tức thấp nhất thế giới.

Sau hết, cộng sản Việt Nam đã vô liêm sỉ công nhận giữ quy 2,273 triệu người hợp người Mỹ một tích trong chiến tranh Việt Nam. Các quan tình báo Tây Phương biết rằng Hà Nội đang nắm giữ một nguồn tin tức người Mỹ một tích đã cho một nguồn tin tức mà họ đã giao cho các viên chức Mỹ. Thay vì tin báo hóa, Hà Nội lại đi vào con đường các ác báo cách tin tức lợi nhuận giết các tin tức và cộng một vài năm lợi nhuận ra chút ít mệnh tài sản. Một chế độ như chế độ Hà Nội không đáng và không nên được thừa nhận như một hội viên liên hợp của cộng đồng quốc tế.

Nếu chúng ta thừa nhận và nhìn nhận kinh tế cho bên cộng sản cộng đồng tại Hà Nội, chúng ta sẽ bắt trung không những đối với nhân dân miền Nam Việt Nam đã chiến đấu chống bên chúng mà còn lợi phần bên 56.000 binh sĩ Mỹ đã hy sinh mạng sống và 8 triệu người người Mỹ khác đã phục vụ trung thành tại Việt Nam. Sẽ có người lý luận rằng chúng ta tự mâu thuẫn khi công nhận Việt Nam mà vẫn duy trì quan hệ với Trung Cộng sau với Thiên An Môn. Vẫn đó không phải như vậy. Trung Quốc là một nước lớn mà các hành động của họ đều có ảnh hưởng tại quy định của Hoa Kỳ trên khắp thế giới, còn Việt Nam thì không được như vậy. Đảng Cộng Sản Trung Hoa có một phe cánh lớn trong quá khứ do Hồ Diêu Bang và Triệu Tử Dương lãnh đạo đã ủng hộ việc cộng minh chính trị. Còn Việt Nam thì không có điều này. Chỉ có Trung Quốc mới có sự tiếp xúc theo đuổi chiến lược để tiếp nhận một thể chế hiện có cách qua sự thay đổi trong hòa bình.

Bây giờ là thời điểm nguy kịch của chế độ cộng sản Việt Nam. Bộ Ngoại Giao cộng đồng viết trong hàng năm 2 tỷ Mỹ kim. Hà Nội sẽ trở nên suy nhược bên sự ép của sự phong tỏa kinh tế do Tây Phương gây ra, giới người suy nhược của Ba Lan vì sự trừng phạt của Tây Phương sau khi đổ nát nước này bị ban bố tình trạng thiệt quân luật, kết quả là đã áp dụng chính quyền Warsaw phải cộng minh hợp thể chính trị vào năm 1989.

Tài liệu: Richard M. Nixon viết, Ngô Đình Diệm chuyển dịch
Tháng 5 năm 2009 03:55

